

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/23/2019
Identifikačné číslo spisu:	4115223243
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4115223243.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o maloletého X. X., narodeného XX. Q. XXXX, toho času plnoletého, bývajúceho u matky, zastúpeného opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, dieťa matky I. X.H., bývajúcej v Z., X. XX, a otca A. A., bývajúceho v Z., B. XXX/X, zastúpeného advokátskou kanceláriou JÁNSKÝ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Nitre, Štúrova 13, o zníženie výživného, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 13 P 226/2015, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. júna 2018 sp. zn. 25 CoP 24/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 15. februára 2017 č. k. 13 P 226/2015-42 zmenil rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 26 P 109/2013-100 z 13. augusta 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra č. k. 6 CoP 6/2015 z 12. augusta 2015 tak, že znížil vyživovaciu povinnosť otca na maloleté dieťa zo sumy 80,- eur na sumu 40,- eur mesačne počnúc od 28. júla 2015, ktoré je otec povinný platiť vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 62 ods. 1, 2, 4, a 5, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Zákona o rodine a vecne tým, že od poslednej úpravy výživného došlo k podstatnej zmene pomerov na strane otca, ktorý prekonal v apríli 2015 akútny infarkt myokardu, bola mu priznaná invalidita od 19. júna 2015 a výsledná miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je 55 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 21. apríla 2016 mu bol priznaný invalidný dôchodok vo výške 121,60 eur mesačne, ktorý bol od 1. januára 2016 zvýšený na sumu 122,60 eur mesačne, iný príjem nemá. Je evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra ako uchádzač o zamestnanie od 19. mája 2014. Matka dieťaťa je evidovaná na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra ako uchádzač o zamestnanie, jej príjem tvoria iba prídavky na dieťa vo výške 23,52 eur. Maloletý Patrik navštevuje 3. ročník Strednej odbornej školy v Nitre. Súd prvej inštancie vyvodil záver, že došlo k zmene pomerov na strane otca, jeho aktuálnym možnostiam a schopnostiam prispievať na výživu maloletého Patrika s

prihliadnutím hlavne na jeho zníženú pracovnú schopnosť a z uvedených dôvodov znížil vyživovaciu povinnosť otca na sumu 40,- eur mesačne. O trovách konania rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie matky rozsudkom z 27. júna 2018 sp. zn. 25 CoP 24/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh otca na zníženie výživného zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že situácia na strane otca sa nezmenila, pretože v čase poslednej úpravy výživného bol podľa jeho tvrdenia bez akéhokoľvek príjmu. Odvolací súd konštatoval, že otec prekonal infarkt, ale miera jeho zníženej pracovnej schopnosti je 55 %. Na úrade práce je evidovaný ako nezamestnaný od 19. mája 2014 doposiaľ, pričom infarkt utrpel v roku 2015, a preto príčinou jeho nezamestnanosti nebol zlý zdravotný stav. Odvolací súd vyvodil záver, že miera poklesu pracovnej schopnosti dovoľuje otcovi pracovať a plniť si vyživovaciu povinnosť. O trovách konania rozhodol podľa § 58 v spojení s § 52 C.m.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal otec (ďalej aj „otec“ alebo „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.) a súd nesprávne vyriešil právnu otázku, nakoľko pri jej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.). Podľa dovolateľa podanie označené ako „odvolanie proti rozsudku“ z 31. januára 2018 podané matkou dieťaťa neobsahuje náležitosti pre odvolanie predpísané ustanovením § 363 Civilného sporového poriadku a z uvedeného dôvodu malo byť odvolacím súdom odmietnuté. Uviedol, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces, keď toto podanie nesprávne vyhodnotil z hľadiska obsahových náležitostí, vec prejednal a rozhodol. Bol názoru, že odvolací súd nedostatočným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie, čím rovnako bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces. Zdôraznil, že na jeho strane došlo k zmene pomerov, čím je naplnená hypotéza uvedená v ustanovení § 78 ods. 1 Zákona o rodine a teda je zřejmé, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď prijal záver, že k zmene pomerov na strane otca od času poslednej úpravy jeho vyživovacej povinnosti nedošlo a návrh zamietol. Týmto postupom sa odvolací súd odklonil od znenia ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine, ale aj od rozhodovacej súdnej praxe.

4. Matka dieťaťa a ani kolízny opatrovník sa k dovolaniu nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastník, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 2 ods. 1 C.m.p. sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže C.m.p. neustanovuje inak, dovolací súd ďalej skúmal možnosť aplikácie ustanovení C.s.p. pre konanie o dovolaní otca.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti Civilného sporového poriadku, resp. Civilného mimosporového poriadku treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

13. Podľa presvedčenia otca je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných

do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

16. Dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, prejednanie veci odvolacím súdom napriek absencii náležitostí pre odvolanie, a preto ním namietané okolnosti zakladajú vadu zmätočnosti.

17. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

18. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Podľa právneho názoru dovolacieho senátu sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba predmetné stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni.

19. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, prečo nedošlo k zmene pomerov na strane otca od poslednej úpravy výživného, vyjadril sa k zdravotnému stavu otca a zdôraznil, že otec je evidovaný na úrade práce od 19. mája 2014 doposiaľ, pričom infarkt utrpel v roku 2015, a preto príčinou jeho nezamestnanosti nebol zlý zdravotný stav. Uviedol, že miera zníženej pracovnej schopnosti otca je 55 %, pričom miera poklesu jeho pracovnej schopnosti mu dovoľuje pracovať a plniť si vyživovaciu povinnosť. Je preto celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol; odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. (resp. § 157 O.s.p.). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

20. Dovolateľ namietal i nesprávne vyhodnotenie odvolania matky dieťaťa z hľadiska obsahových

náležitostí, jeho prejednanie a rozhodnutie o odvolaní napriek absencii zákonných náležitostí.

21. Podľa § 363 C.s.p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1, 2 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

22. Podľa § 386 písm. d/ C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

23. Podľa § 378 ods. 1 C.s.p. na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Podľa § 124 ods. 1 C.s.p. každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

25. Podľa § 373 ods. 1 prvá veta C.s.p. ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania.

26. Podľa § 62 ods. 3 C.m.p. ak odvolanie neobsahuje odvolacie dôvody alebo ak sú odvolacie dôvody nezrozumiteľné, súd vyzve odvolateľa na doplnenie odvolacích dôvodov.

27. Podľa § 129 ods. 1 C.s.p. ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení podľa odseku 1 súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť a poučí o možnosti podanie odmietnuť (§ 129 ods. 2 C.s.p.).

28. Odmietnutie odvolania v zmysle citovaného ustanovenia § 386 písm. d/ C.s.p. pre nedostatok náležitostí odvolania preto prichádza do úvahy len vtedy, ak ide o také nedostatky, pre ktoré nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Iný postup súdu by mohol viesť k nadmernému formalizmu, a teda k nerešpektovaniu zásady zabezpečenia spravodlivej a účinnej ochrany ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov, ktorou je naplnený princíp právnej istoty (čl. 2 Základných princípov).

29. V tejto súvislosti poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na nález IV. ÚS 1/02 z 26. septembra 2002 (publikovaný pod č. 85/2002), v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňovanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, a nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Výklad a používanie procesných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Preto je vždy úlohou odvolacieho súdu v týchto prípadoch, ak odvolateľ nie je právne zastúpený, citlivo uvážiť, či prípadné rozhodnutie o odmietnutí odvolania z dôvodu neodstránenia väd nie je ovplyvnené nadmerným formalizmom (čl. 11 Základných princípov).

30. Podľa názoru dovolacieho súdu v danej veci matkou dieťaťa podaný obsah odvolania a ňou formulovaný odvolací návrh (petit) neznemožňoval odvolaciemu súdu pokračovať v odvolacom konaní a o odvolaní rozhodnúť. Je pravdou, že v odvolaní matky dieťaťa absentujú formálne označené náležitosti podľa § 363 C.s.p., čo možno považovať za odstrániteľný nedostatok, preto v prípade pochybností o obsahu odvolacích dôvodov alebo pri ich nezrozumiteľnosti bolo povinnosťou súdu prvej inštancie postupovať podľa § 373 ods. 1 prvá veta C.s.p. v spojení s § 62 ods. 3 C.m.p. Pokiaľ však súd prvej inštancie nepostupoval podľa § 373 ods. 1 prvá veta C.s.p. v spojení s § 62 ods. 3 C.m.p. a odvolací súd odvolanie matky dieťaťa prejednal a vo veci rozhodol, jeho postup nemožno považovať za nesprávny, pretože z obsahu odvolania (čl. 11 Základných princípov, § 124 ods. 1 C.s.p.) je

zrozumiteľné a zrejmé, že smeruje proti v odvolaní označenému rozsudku súdu prvej inštancie z 18. januára 2018 č. k. 13 P 226/2015-42, a to v rozsahu zníženia tejto vyživovacej povinnosti, ďalej boli zrejmé dôvody, pre ktoré považovala matka dieťaťa toto rozhodnutie za nesprávne (odvolacie dôvody) a zároveň bolo zrejmé, že matka dieťaťa navrhovala ponechať nezníženú sumu výživného (odvolací návrh). V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že prípadné uvedenie „len“ spisovej značky (ktorá identifikuje konanie, v ktorom bolo rozhodnutie vydané) a dátumu vydania rozhodnutia treba považovať v zásade za dostačujúce, nakoľko súd v tom istom konaní nevydal niekoľko samostatných rozsudkov, ktoré je možné napadnúť odvolaním. Možno preto uzavrieť, že ani prejednaním odvolania matky dieťaťa nedošlo k procesnej vade konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

31. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania i z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

32. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu určitej právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

33. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 14/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 141/2017; pozri tiež Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382).

34. V danom prípade otec v dovolaní uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak neoznačil konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký zodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu. Uviedol len že „odvolací súd sa odklonil od znenia ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine a aj od rozhodovacej súdnej praxe“. V čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dovolateľ neuviedol.

35. Vzhľadom na to, že dovolanie neuvádza spôsobom zodpovedajúcim § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. konkrétne z čoho dovolateľ vyvodzuje prípustnosť jeho dovolania, dospel dovolací súd k záveru, že na podklade takéhoto dovolania nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

36. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie dovolateľa je procesne neprípustné; vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ C.s.p.

37. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 52 C.m.p. a § 451 ods. 3 C.s.p.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.